

Прва награда за узраст од I до IV разреда

Христос, светлост живота мога

На небу има једна звезда
коју може да види свако
за знам да та звезда
све нас воли јако.

Та звездица мала
којој се молимо ми
зна да је пуно
ми волимо сви.

Са висине звезда
гледа нас и пази,
својим дивним сјајем
сваки дан нас мази.

У свом топлом дому
мирно спавам ја
јер знам да нас чува
моја звездица.

Вукашин Петровић, други разред
ОШ „Бора Станковић” Каравуково
учитељица: Марија Ристић-Ивановић

Две прве награде за узраст од V до VIII разреда

Моја вера

Моја вера је најлепша вера на свету. .. Стварно вам кажем. Она личи на зору коју купа сунце па онако блиставу простре по срцима срећних и несрећних, веселих и тужних... Моја вера је расцветали цвет у пролеће, не само цвет, она је и пчела на цвету док вредно скупља цветни прах... Моја вера!

А зашто вам ово причам?

Зато што ја волим своју веру! Она кеже: Не убиј него стварај! И ја растем да бих једног дана стварала ко зна какву лепоту! Моја вера каже: Љуби ближњег свога! И ја љубим цео људски род! Волим маму и тату, сестру и брата... волим друга и другарицу! Волим и све људе на свету!

Моја вера је чудо рођено са рођењем Исуса Христа. Она хода путевима којима је Свети Сава повео мој народ... Моја вера је дан присут на Косову и Метохији и ноћ над манастирима утонулим у сан... То је моја вера!

Свако вече, пред спавање, ја се прекрстим и помолим се... Молим Бога за мајку Југовића, да нађе свој мир. Молим за мирно небо над мојом кућом и молим за земљу мојих предака, да је не рањавају више! Молим за осмех на дечијем лицу, да не нестаје и молим за ново свитање над кућама прогнаних. Молим за благи ветар у пролеће и молим за још вере у срцима тужних. Молим јер моја вера може то. Она може да се усели и у најокорелија срца и смекша најцрњу душу. Може моја вера све то јер ја верујем у Творца. Он је тај који моју веру чини посебном!

Анђела Милетић, седми разред
ОШ „Вук Караџић”, Звечан
професор: Гордана Радуловић

Вера нас је одржала

Косово није само парче земље на географској карти...То је света српска земља на којој су корени нашег постојања дубоки колико је и наше име старо. То је земља на којој сам рођен и на којој и ја пуштам своје корене. ..То је земља којом се оре умилни звуци звона са прастарих цркава... То је моја земља!

А има оних који кажу: „Не, Косово није то што одувек јесте. Косово је оно што није...На њему не труну кости српских јунака. Косово је туђе...Порушићемо ми ваше цркве па се неће чути звона, погазићемо сваку вашу стопу па ћемо ми правити своје стопе по вашој земљи! Поломићемо и путоказе са српским именима и написаћемо наша имена па ће ваша земља бити наша!”

Знам, мали сам, али то знам...може свашта у овом свету силе и мрака. Може и то да мојој земљи затру све путеве по којима су моји преци ходали и погасе сва светла српских домова, али знам и шта не може... Не може мој напаћени божур да расте нигде више осим на српском крвљу натопљеној земљи. Нека пробају да га пренесу ако могу! Не може ни моја вера у моје Косово и Метохију да нестане. Нека пробају да је униште ако могу!

Мени је лако. Ја верујем и знам у шта верујем. Мој Бог, моје православље су уз мене. Када ме тешке мисли обузму ја одем у цркву и упалим свећу и помолим се Творцу. Тако је радио и мој отац и мој деде. Тако су радили и многи Срби на Косову и Метохији. Тако нас је вера одржала... А када молитва учини своје и помири ме са страхом од неизвесности, ја онда знам: ВЕРА нас је заиста одржала. То видим у благом погледу светих мученика који ме посматрају са предивних фресака и то чујем у јецају дивних српских звона...

Мени је лако... Ја имам веру... и зато жалим све оне који не знају шта раде! Ко ће њих да сачува?!

Никола Милутиновић, седми разред
ОШ „Вук Караџић”, Звечан
професор: Гордана Радуловић

Прва награда за средњошколски узраст

Господ је пастир мој и ничега ме неће лишити

Живимо, боље рећи, преживљавамо, у напаћеној земљи и лудом времену, окружени мржњом, развратом и нетолеранцијом, све у свему, огрезли у греху. Наше стадо је у страху и грчу од свега што нас окружује, то нас не спутава да јуримо ка материјалним, не духовним вредностима.

Господе, пастиру мој једини, шта је човек уопште? Док бдиш над нама и чуваш нас од нечистих сила, ми као слепци тумарамо у мраку, и никако да схватимо да што је ваздух за тело, то си Ти за душе наше. Сва чудовишта којих се човек плаши, налазе се у њему самом. Човек некуда јури, граби и гради своје куле, које се једног дана као од карата сруше. А, онда види да је само путник у времену и гост на земљи и да је једино небеско царство његово. Постоји некакав бездан у нама, на који када се човек једном наднесе, остаје до смрти задивљен и устрашен. Владика Николај Велимировић је рекао: „Шта год ткаш, везуј своје конце за небо”. Ми своје конце не везујемо тамо где треба, а Ти, Господе, и даље волиш и чуваш, не одричеш нас ничега. Питам се докле? Одговор опет лежи у нама. Наши стари су говорили да овцу која се одвоји од стада и пастира обично поједе вук. Вукова је доста, само ми као да то не видимо или не желимо видети. Сви они пакосни, горди, робови злих манира, алкохола, дроге и неверни

Господу, барем једном говоре: „Боже помози ми”. Имамо привилегију да живимо међу светињама на земљи која је захваљујући Теби, Господе, још наша. Овде се живи уз опрез, а за нас опрез значи преживети. Свакога дана притисак расте, а то говоре најбоље они којих више нема међу нама. Нема оне невинне дечице из Гораждевца, која се купаху на својој речици, нема оних сељака чију крв целати просуше по њиховој њиви (Бог да им душу прости). Али, има мајки у црном и све их је више , док чекају дан када ћеш их Ти, Господе, одвести код својих. Осећам да нас људи крупне кови, од политичара до оних више цењених у друштву, заборављају.

Занемаримо ту ситницу, они су пролазни, а Ти си, Боже, вечит. Ти си наше дрво живота, наша звезда водиља, и буди ту за нас и због нас. Шта нам преостаје него да се боримо и молимо, срећа кажу, прати храбре, а срећа је Господ и Господ је срећа.

Молимо се и спасимо душе своје, а Господ је ту, као пастор наш и ничега нас неће лишити. Амин.

Јелена Јовановић, четврти разред
Пољопривредна школа
Приштина – Лешак
проф. Мартина Миливојевић